

Otakar Batlička
NA VLNĚ 57 METRŮ

Otakar Batlička
NA VLNĚ 57 METRŮ

2013

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno. Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

Ilustrace na obálce © Miroslav Tiefenbach, 2013
© Carpe diem, 2013

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic

ISBN 978-80-87631-51-5 (pdf)

ISBN 978-80-87631-52-2 (epub)

ISBN 978-80-87631-53-9 (ibook)

O B S A H

Na vlně 57 metrů	6
Červená skvrna	9
Otrávený šíp	12
Tygří matka	14
Letoun číslo 4	17
Chytrý Farguson	20
Potápěč Oliver Ward	22
Podivín	25
Žlutá vlajka	28
Bylo jich osm	31
Živá řeka	34
Mistr těžké váhy	37
Napoleon	41
Na ploché dráze	44
Neviditelná stezka	47
Ještě jednou Farguson	49
Hadí hlas	52
Příhoda pana Ditwela	55
Muž pevných zásad	58
El Justicio	60
Černý Buddha	63
Berberský čert	67
Světluška	69
Na útěku	71
Silák Brand	73
Mano lidojed	76
Nahluchlý Sandy	81
Souboj	83
Ocelová hrobka	85
Usměvavý Dick	89
Velké kouzlo	91
<i>Ediční poznámka</i>	95

NA VLNĚ 57 METRŮ

Lodní zvon nákladního parníku Colon odbíjí půlnoc.

Na palubě se ozývají kroky lodníků – výměna hlídek. Na místa lodních důstojníků, kormidelníka a radiotelegrafisty nastupují noví, krátkým odpočinkem zotavení muži.

Loď pluje zvolna – nachází se v nebezpečném pásmu. Je válka. Mořské úžiny jsou plné záludných min, všichni na Colonu vědí, že plují válečným pásmem na vlastní nebezpečí a přes důtklivé varování.

Dveře radiotelegrafní stanice na nejvyšším místě paluby Colonu se otevírají, vstupuje mladý muž:

„Tak hybaj na kutě, Sonny! Co nového? Volal už Ben z Magdaleny?“

Tázaný znaveně vstává od přístrojů. „Ne, ale máš to připravené na vlně 57 metrů. A teď si laskavě převezmi službu, já jdu spát! Dobrou noc.“

Radiotelegrafista Sam Petkins zůstává v kabině sám.

Pohodlně usedá k přístrojům, zapaluje si lulku a levicí uvádí v činnost přijímací aparát. Tydá – tatady – tydadadá – pískají v tichu Morseovy značky. Některým pozorně naslouchá: nic zvláštního... v okruhu nejméně čtyř set kilometrů žádná loď.

Pak přitáhne mikrofon blíž k sobě a otočí vypínačem. Vysílačka je zapojena.

„Haló, haló, tady parník Colon na vlně 57 metrů,“ naklání se Sam k mikrofonu, „volám parník Magdalenu, haló! Slyšíte mě? Vysílejte – přepínám na příjem!“

Jistý hmat, vysílačka zmlkne a obratem je uveden v činnost přijímač. V tlampači se ozývá zprvu hvízdot, pak nějaké brumlání. Sam vyladuje zvuk:

„Haló, Colon? Tady Magdalena, u aparátu Ben Funk – tak co, Same, vospinkal? Jaké máte počasí? Tady to za moc nestojí. Prší celý den. Když jsme spolu před týdnem seděli ve Funchalu, bylo nám líp, co říkáš? Přepínám na příjem!“

Sam se usmívá a uvádí v činnost vysílačku Colonu:

„Haló, haló, Magdalénko – tady Colon. Tak jsem právě spočítal, jak jsme už dnes daleko od sebe. Osm set čtyřicet kilometrů! Tak co, dohrajeme naši partii? Dnes jsem na tahu já. Dávej pozor! Můj tah je e3 na d5, figura: kuň. Je přesně 1.15 – v 1.30 voláš ty mne a hlásíš svůj tah! Rozuměl?“

Tak si dva kamarádi, kteří spolu prošli kursem námořní telegrafie a slouží na lodích jedné společnosti, krátí čas noční služby. Aniž by tím zanedbávali své povinnosti; spojovací příjem je stále zapojen.

Zatímco prostorem se každou čtvrt hodinu nese nový šachový tah a Magdalena pluje rychle a bezpečně Atlantikem, Colon postupuje jen zvolna válečným pásmem. Tři muži na přídi bedlivě pozorují hladinu.

„Haló, haló – Magdalena? Tady Colon! Můj tah ač– ještě tři tahy, broučku, a máš to prohrané!“

„Haló, Colon – o láhev oranžády, že to třemi tahy nebude! Same, haló, Same – plujete už blokádou? Přepínám!“

„Zde Colon – tak to jsi, Bene, uhodl! Tři hoši na přídi si mohou vykoukat oči, ale žád...“

Radiotelegrafista Magdaleny napjatě poslouchá... co to bylo? V tlampači se ozval tlumený úder, Samův hlas umlk! V další vteřině ztichla i nosná vlna vysílačky Colonu. Ben rychle zapíná svůj přístroj, zatímco jeho pravice tiskne tlačítko poplašného elektrického zvonku. Vzápětí přibíhá do vysílací kabiny Magdaleny několik důstojníků a po několika vteřinách i kapitán!

„Co se děje?“

„Hovořil jsem s Colonom, najednou rána a... Ticho! Pozor!“ Ben sklání hlavu k tlampači.

„Haló, haló, Magdalena? Tady Colon, slyšíš mě, Bene? Byl jsem přerušen. Buď tak laskav a napiš do svého palubního deníku: Dne 12. prosince, ve 4.07 najel Colon na minu! Slyšel jsi výbuch? Máme v levém boku díru, že by jí prošel párek slonů! Vysílal jsem SOS, ale nemá to smysl. Nejbližší loď je vzdálena 396 kilometrů. Ale ty

si s tím nelam hlavu, Bene, jsi trochu z ruky, abys nám mohl poslat tu vaši starou rachotinu na pomoc. Dohrajeme partii! Můj tah je b7, střelec – a v příštím tahu máš, kamarádíčku, slíbený mat! Tak, Magdaleno, děravý Colon přepíná na příjem!“

Muži shromáždění v telegrafní kabině Magdaleny vyslechli bez dechu zprávu z Colonu. Sotvaže Sam skončil, zapojil Ben svou stanicí:

„Haló, Colon! Zde Magdalena. Mluv teď rozumně! Je vážné nebezpečí? Je u mne kapitán Murie a důstojníci! Co pro vás můžeme udělat? Rychle odpověz, přepínám na příjem!“

Hlas z dálky odpovídá: „Magdalena? Tady ještě Colon, ale už ho může tvůj starý škrtnout ze seznamu lodí naší společnosti! Proč chceš, abych mluvil vážně? Voda sahá až na palubu. Kapitán lítá po můstku a honí hochy do záchranných člunů! Máš štěstí! Tuhle partii jsi, kamaráde, prohrál, ale tu láhev oranžády si vypiješ asi sám. Řekni svůj tah, a mohu-li ti radit, pospěš si! Právě se Colon zabořil přídí do vody! Pospěš, přepínám!“

Ben rozechvěně odpovídá do mikrofону: „Proboha, člověče, nač ještě čekáš? Jdi ihned do člunu! Je to rozkaz kapitána Murieho! Tady máš ten tah e3 X d4. Ale myslí teď na sebe a ne na šachy, Same! Slyšíš?! Přepínám!“

„Haló, Colon! Bene, řekni svému starému, že mi nemá co poroučet! Můj kapitán stojí ještě na velitelském můstku a já se dřív nehnu, dokud on neřekne! Na to jsou předpisy, ne? A teď poslyš, Bene, můj tah je h6 a to je – mat! Jsi vyřízen, Bene, a já také. Kamaráde, ještě... voda se mi dere do kabiny... vyřid' pozdrav mé sestře Betty. Voda sahá už ke stolu... počkej, vylezu na stůl. Bene, je zle... Bene, sbohem, kamaráde...“

Ticho, mrazivé ticho. Ještě lehký šum v tlampači a pak – nic... Ben přímo drtí stojan mikrofónu v pěsti, staví se do pozoru a sevřeným hrdlem s námahou říká do své vysílačky:

„Zde Magdalena – volám Colon! Sbohem, můj kamaráde Same!“

Přítomní důstojníci s chvějícími se prsty u štítků svých čepic vzdávají čest tomu, kdo v moři dohrál svou poslední partii!

Vlny vyslané z Magdaleny přelétly rychlostí světla místo, kde se ještě před několika vteřinami potápěl Colon...

ČERVENÁ SKVRNA

Rozejdou-li se dva dobří přátelé, aniž si podali ruku na rozloučenu, je to jistě něco podivného. Pamatuji se na takovou událost. Byl to pro oba muže trapný okamžik: jeden z nich podává srdečně pravici druhému a ten ji – odmítne!

Bylo to na pobřeží Karibského moře, na jednom z ostrovů, který leží mezi Trinidadem a jihoamerickou pevninou.

Jen málo bělochů žije na těchto ostrůvcích. Co by tam také kdo dělal? Nehostinný kout světa, vlhký, shnilý; kraj pařícího se bahna, plazů a malárie.

A přece jsem našel několik bílých tváří v těchto zapomenutých končinách. Tři lidé žili v dobrovolném vyhnanství na malém ostrůvku Chika Tortuga. Tři vědci: profesor Pour, inženýr Suit a asistent, doktor Kauer. Ve skromné laboratoři studovali složení bahna, země, mořského písku a dna.

Jednoho dne oznámil inženýr Suit, že se na několik měsíců přeplaví na maličký ostrůvek, ležící několik mil od Chika Tortuga, aby se přesvědčil, zda i tento nepatrný kus země je stejného geologického složení jako ostatní ostrovy. Bylo ujednáno, že vždy po čtrnácti dnech mu doktor Kauer přiveze nové zásoby potravin.

Uplynula stanovená doba a doktor Kauer se vypravil na cestu.

Bez nehody doplul člun vezoucí zásoby na ostrůvek. Doktor zastihl inženýra Suita v pilné práci.

„Tak co je nového, ty starý zeměryjče?“

„Nezlob se, doktůrku, ani ti ruku nepodám,“ smál se inženýr a ukazoval své ruce, obalené černožlutým páchnoucím bahnem. „Právě jsem vypíral čerstvé bahno, které jsme přinesli z močálů. Opravdu jsem zapomněl, že dnes přijedeš. To jsem tu už celých čtrnáct dnů? Jak ten čas utíká! Půjdu se umýt.“

Za chvíli přišel inženýr Sult s vymydlenýma rukama a oba přátelé se usadili ve stínu palmy. Doktor mlčel a neklidně poposedával.

„Co je s tebou, Kauere? Přijel jsi samý žert a najednou abych z tebe tahal každé slůvko! Tváříš se, jako bys spolkl škorpióna, není ti dobře?“

Doktor Kauer uhýbal před Suitovým pohledem:

„Nic mi není... jen... Nějak mne opustila nálada, hm, myslím, že už půjdu – rád bych se dostal za světla domů.“

„Nebudu tě zdržovat, podivíne! Ale příště až za mnou pojeděš, přivez si lepší náladu!“

Inženýr Sult doprovodil přítele k bárce, u které čekali dva domorodí veslaři. Doktor Kauer rychle vstoupil do člunu.

„No, no, člověče! Jak to ode mne odcházíš? Copak mi ani ruku nepodáš?“ udiveně, s nastavenou pravicí řekl Sult.

Doktor Kauer neodpověděl a stísněným hlasem dal rozkaz veslařům: „Jedeme!“

Člun poskočil a inženýr Sult zůstal na břehu sám: Co se s ním děje? Proč mi ani nepodal ruku na rozloučenou?

Profesor Pour přijal Kauera s vlídnou samozřejmostí.

„Tak co je nového? Co dělá náš přítel Sult? Jakou jste měl cestu?“

„Profesore, inženýr Sult se už – nevrátí!“

„Co říkáte? Co se stalo? Mluvte!“

„Když jsem přijel na ostrov, zastihl jsem Suita právě ve chvíli, kdy vybíral z koše bahno. Odešel se umýt a pak, když si zapaloval dýmku, zpozoroval jsem hroznou věc! Na hřbetě jeho pravé ruky byla malá rudá skvrna! Rudá skvrna s promodralým středem!“

Profesor Pour uchopil lékaře za obě ramena.

„To není možné, doktore! Co to mluvíte? Nemýlíte se?“

„Nemýlím!“ lékař zavrtěl hlavou. „Chudák Sult se na ostrůvku nakazil leprou! Malomocenstvím!“

Uplynulo čtrnáct dnů. Profesor Pour a doktor Kauer se rozhodli, že za nešťastným inženýrem nepojedou. Člověk tak inteligentní